

Sąd stwierdził, że recepta lekarska stanowi wskazówkę co do produktu leczniczego, czego zresztą wnosząca odwołanie nie zakwestionowała. Jest to nieprawda. Podczas rozprawy przedstawiciel skarżącej wyraźnie wskazał, że ze względu na swobodę terapeutyczną w Niemczech lekarze mogą przepisywać/zalecać nawet środki spożywcze. Sąd założył, że konsumenci będą uważać produkt za produkt leczniczy ze względu na jego prezentację. Nie wziął on pod uwagę wiedzy środowisk wyspecjalizowanych, które doskonale wiedzą, że produkty „Ayurvedic Medicine” są produktami nieskutecznymi i że odmówiono udzielenia pozwolenia na dopuszczenie rozpatrywanego tu produktu do obrotu.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

(²) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 10 marca 2023 r. – Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE/Erg Eolica Ginestra Srl i in.**

(Sprawa C-148/23)

(2023/C 179/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Gestore dei Servizi Energetici SpA – GSE

Druga strona postępowania: Erg Eolica Ginestra Srl, Erg Eolica Ginestra Srl, Erg Eolica Campania SpA, Erg Eolica Fossa del Lupo Srl, Erg Eolica Amaroni Srl, Erg Eolica Adriatica Srl, Erg Eolica San Vincenzo Srl, Erg Eolica San Circeo Srl, Erg Eolica Faeto Srl, Green Vicari Srl, Erg Wind Energy Srl, Erg Wind Sicilia 3 Srl, Erg Wind Sicilia 6 Srl, Erg Wind 4 Srl, Erg Wind 6 Srl, Erg Wind Sicilia 5 Srl, Erg Wind 2000 Srl, Erg Wind Sicilia 2 Srl, Erg Wind Sardegna Srl, Erg Wind Sicilia 4 Srl, Erg Hydro Srl, Erg Power Generation SpA, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (¹), w szczególności motywy 8, 14 i 25 oraz art. 1 i 3 tej dyrektywy, a także art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, rozpatrywane w świetle zasad pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak wynikające z przepisów decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 28 z dnia 3 marca 2011 r. i decreto ministeriale (rozporządzenia ministerialnego) z dnia 6 lipca 2012 r. – zgodnie z wykładnią tego uregulowania dokonaną w utrwalonym orzecznictwie Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy) –, które to uregulowanie uzależnia przyznanie zachęt od zawarcia umów prawa prywatnego między GSE a podmiotem odpowiedzialnym za instalację, również w przypadku instalacji wytwarzających energię elektryczną, korzystających ze źródeł odnawialnych, które zostały oddane do użytku przed dniem 31 grudnia 2012 r.?

(¹) Dz.U. 2009, L 140, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upravni sud u Zagrebu
(Chorwacja) w dniu 20 marca 2023 r. – UP CAFFE d.o.o./ Ministarstvo financija Republike Hrvatske**

(Sprawa C-171/23, UP CAFFE)

(2023/C 179/28)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Upravni sud u Zagrebu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UP CAFFE d.o.o.

Druga strona postępowania: Ministarstvo financija Republike Hrvatske

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii nakłada na organy i sądy krajowe obowiązek określenia zobowiązania w podatku od wartości dodanej (a nie – nieuwzględnienia wniosku o zwrot podatku), w przypadku gdy obiektywne okoliczności sprawy wskazują na to, że dokonano oszustwa w zakresie VAT poprzez utworzenie nowej spółki, to jest poprzez przerwanie podlegającej opodatkowaniu ciągłości działalności poprzedniej spółki, w sytuacji, w której podatnik wiedział lub powinien wiedzieć, że bierze udział w takim działaniu, i gdy prawo krajowe w momencie wystąpienia zdarzenia powodującego powstanie obowiązku podatkowego nie przewiduje takiego określenia zobowiązania?

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2023 r. – Komisja Europejska / Republika Bułgarii

(Sprawa C-186/23)

(2023/C 179/29)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Gr. Koleva, J. Samnadda)

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Zarzuty i główne argumenty

W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/790 ⁽¹⁾ z dnia 17 kwietnia 2019 r. w sprawie prawa autorskiego i praw pokrewnych na jednolitym rynku cyfrowym oraz zmiany dyrektyw 96/9/WE i 2001/29/WE określono reguły, których celem jest dalsza harmonizacja prawa Unii mającego zastosowanie do prawa autorskiego i praw pokrewnych w ramach rynku wewnętrznego, biorąc w szczególności pod uwagę cyfrowe i transgraniczne wykorzystanie chronionych treści. W dyrektywie tej określono również reguły dotyczące wyłączeń i ograniczeń w odniesieniu do prawa autorskiego i praw pokrewnych, ułatwienia dotyczące licencji, a także reguły mające na celu zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku utworów i innych treści. W art. 29 dyrektywy określono 7 czerwca 2021 r. jako ostateczny termin transpozycji dyrektywy przez państwa członkowskie. Zgodnie z art. 29 ust. 2 „[p]aństwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy”.

W dniu 23 lipca 2021 r. Komisja przekazała Republice Bułgarii formalne pismo powiadamiające. W dniu 19 maja 2022 r. Komisja przekazała Republice Bułgarii uzasadnione stanowisko. Pomimo tego, środki dotyczące transpozycji dyrektywy nie zostały jeszcze przyjęte lub w każdym wypadku nie zostały przekazane Komisji.

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że nie przyjmując niezbędnych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, aby zapewnić zgodność z dyrektywą (UE) 2019/790, i nie przekazując ich Komisji, Republika Bułgarii nie wykonała swoich zobowiązań określonych w art. 29 dyrektywy;
- 2) nakazanie Republice Bułgarii zapłaty na rzecz Komisji jednokrotnie płatnej kwoty odpowiadającej wyższej z następujących dwóch kwot: I) dziennej kwocie w wysokości 1 800 EUR, pomnożonej przez liczbę dni między dniem następującym po upływie terminu transpozycji przewidzianym w dyrektywie a dniem usunięcia naruszenia, lub, w braku usunięcia naruszenia, dniem, w którym wydano wyrok w niniejszym postępowaniu; II) minimalnej jednokrotnie płatnej kwocie w wysokości 504 000 EUR;